

Publicerad 2012-08-29 00:08 av Kaskelot

Vintrig och du.

Bunden är ingen vid stjärnurets
ända. Snärjda åt dagsljuset
förglömmer vi natt,

och tiden är fäst vid
hennes mäg.

Ty hon åt av min kärna, onsdagen i
vintermörkets snäva
dagsskildring.

En barnminnenas dag och en febril
vinterkyss under träden,
ovan taken.

Älven töar ensamt tyst, viskar uppåt
mot den eldbekrönta afton när de
sorglöst tindra

smälter och faller samman
som mjölkdroppar
i skyn.

Du fattar ljuset vid din
sida, och jag ser
dig nu.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kaskelot med Poeter.se id #39125 innehar upphovsrätten